

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Uzz 1/08
09.04.2009. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Olge Đuričić, predsednika veća, Obrada Andrića, Tomislava Medveda, Dušice Marinković i mr Jadranke Injac, članova veća, sa savetnikom suda Milanom Komlenovićem, zapisničarem, rešavajući po zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužilaštva Republike Srbije PTZ. br. 342/07 od 14.1.2008. godine, protiv rešenja Veća za prekršaje u Užicu Vp. br. 1787/07 od 05.11.2007. godine, u predmetu prekršaja, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 09.04.2009. godine, u odsustvu uredno pozvanog tužioca, doneo je

P R E S U D U

Zahtev SE UVAŽAVA I UKIDAJU rešenje Veća za prekršaje u Užicu Vp. br. 1787/07 od 05.11.2007. godine i rešenje Opštinskog organa za prekršaje u Arilju III Up. br. „Pl“ 946/06 od 28.05.2007. godine i predmet vraća prvostepenom organu za prekršaje na ponovni postupak i odlučivanje.

O b r a z l o ž e n j e

Rešenjem Veća za prekršaje u Užicu Vp. br. 1787/07 od 05.11.2007. godine, odbijena je, kao neosnovana, zajednička žalba okrivljenih Preduzeća "AA" i BB, a rešenje Opštinskog organa za prekršaje Arilje III Up. br. "Pl" 946/06 od 28.05.2007. godine, je potvrđeno. Prvostepenim rešenjem od 28.05.2007. godine, okrivljeni Preduzeće "AA", kao pravno lice, i BB, kao odgovorno lice u pravnom licu, oglašeni su odgovornim zbog prekršaja iz člana 273. stav 1. tačke 2. i 3. u vezi stava 3. i člana 274. stav 1. tačke 10., 12. i 18. u vezi stava 3. Zakona o radu, kažnjeni pojedinačnim novčanim kaznama i to pravno lice za prvi prekršaj u iznosu od 200.000,00 dinara a za drugi u iznosu od 250.000,00 dinara, a odgovorno lice za prvi prekršaj u iznosu od 15.000,00 dinara a za drugi u iznosu od 20.000,00 dinara, odnosno ukupnim novčanim kaznama i to pravno lice u iznosu od 450.000,00 dinara a odgovorno lice u iznosu od 35.000,00 dinara i obavezani su da plate troškove prekršajnog postupka u paušalnom iznosu od po 400,00 dinara.

U zahtevu za zaštitu zakonitosti podnosilac zahteva je naveo da su prilikom donošenja prvostepenog i drugostepenog rešenja učinjene bitne povrede odredaba prekršajnog postupka iz člana 251. stav 1. tačke 11. i 14. i stav 2. u vezi člana 249. Zakona o prekršajima i povrede materijalnog propisa o prekršaju iz člana 252. stav 1. tačke 1. i 2. Zakona o prekršajima. Ističe da je izreka prvostepenog rešenja o prekršaju nerazumljiva, protivurečna sama sebi i razlozima rešenja, da nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, a da su dati razlozi potpuno nejasni i u znatnoj meri protivurečni, te da je prvostepeni organ donoseći rešenje odlučio i mimo zahteva za pokretanje prekršajnog postupka i nije primenio ni odredbu člana 74. Zakona o prekršajima koja propisuje dužnost utvrđivanja istine. Izrekom prvostepenog rešenja pod tačkom 1. koja je nerazumnjiva i bez odlučnih činjenica okrivljenima se stavlja na teret da su izvršili tri prekršaja i to prvo da nisu postupili po rešenju inspektora rada od 12.05.2006. godine, a istu ovu radnju prekršaja prvostepeni organ stavlja na teret okrivljenima u istoj izreci, ali pod tačkom dva i kvalifikuje je kao nov drugi prekršaj, pa proizlazi da su pravno i odgovorno lice okrivljeni za jednu radnju kroz dva prekršaja oglašeni odgovornim i dva puta kažnjeni. U ovom delu prvostepeni organ je odlučio i mimo zahteva za pokretanje prekršajnog postupka, jer navodi da nisu postupili po rešenju inspektora rada, dok je inspektor rada u svom zahtevu i na zapisnik prilikom saslušanja u svojstvu svedoka kod sudije za prekršaje izjavio, suprotno, da nisu u potpunosti postupili po njegovom rešenju, pa je nejasno da li su okrivljeni odgovorni što nisu postupili po rešenju inspektora rada u celini ili delimično. Prvostepeni organ ne utvrđuje koji to nalozi inspektora nisu izvršeni i o kojim nalogima je obavešten da su izvršeni i ne vidi se u čemu se sastoji to nepostupanje okrivljenih po rešenju inspektora. Dalje, okrivljenima se stavlja na teret i drugi prekršaj da „u ostavljenom roku nisu regulisali radno pravni status sa VV a da za ovaj prekršaj nije navedeno vreme izvršenja kao odlučna činjenica i da u obrazloženju rešenja nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama za ovaj prekršaj s obzirom da u spisima predmeta postoje dokazi da su okrivljeni sa VV dana 01.05.2006. godine zaključili ugovor o radu i istu prijavili na osiguranje, dakle to uradili pre rešenja inspektora rada od 12.05.2006. godine, kojim je to upravo, naloženo. Prvostepeni organ ne daje razloge zašto ne prihvata odbranu okrivljenih u ovom delu, a nema odlučne činjenice da li postoji društvena opasnost usled ove radnje okrivljenih, jer ako te opasnosti nema onda nema ni prekršaja. Takođe se okrivljenima stavlja na teret i treći prekršaj da zaposlenima GG, DD, ĐĐ i EE nisu dostavili kopije prijave na obavezno socijalno osiguranje što su bili dužni prema odredbi člana 35. Zakona o radu, a da ne navode kada je ta obaveza nastala, niti navode vreme izvršenja radnje za svakog navedenog zaposlenog, pa kako se u spisima predmeta nalaze fotokopije spiskova svih zaposlenih radnika prema kojim su, između ostalih, i navedeni radnici lično potpisali taj prijem prijave, to su u rešenju dati razlozi u odnosu na navedeno potpuno nejasni i protivurečni dokazima, a postavlja se i pitanje da li je ova radnja za koju se okrivljeni gone prekršaj. U izreci prvostepenog rešenja pod tačkom 2. okrivljenima se dalje stavlja na teret da su odgovorni za još tri prekršaja i to: prvi, da nisu isplatili naknadu zarade za vreme porodiljskog odsustva i odsustva sa rada radi nege deteta za četiri zaposlene radnice, a u

spisima predmeta se nalaze rešenja o porodijskom odsustvu, spisak obračunatih naknada zarada i isplata naknada po tom osnovu za navedene radnice iz kojih se uočava, da je istima isplaćena naknada zarada po tom osnovu odmah po dostavljanju rešenja inspektora rada, a da se u obrazloženju prvostepenog rešenja ne navode razlozi o odlučnoj činjenici, zašto nije prihvaćena odbrana da su naknade zarada za vreme porodijskog odsustva i odsustva sa rada radi nege deteta isplaćivane zaposlenima od strane okrivljenih odmah kada su im po tom osnovu bila prebaćena novčana sredstva od strane nadležnih državnih organa, te da su iz tog razloga i kasnili sa isplatom, s obzirom na isto postupanje u ranijem periodu, što se vidi iz dokumentacije. I ovde nema odlučne činjenice o postojanju u tom delu društvene štetnosti. Isto tako okrivljenima se stavlja na teret i prekršaj da zaposlenima nisu dostavili obračun zarada i naknada zarada prilikom isplate istih a da se ne navodi za ovaj prekršaj kojim radnicima i za koje mesece nisu dostavljani obračuni i u kom periodu, što čini izreku nerazumljivom, a u tački dva izreke ponovo se okrivljenima stavlja na teret prekršaj iz tačke 1. iste izreke da nisu postupili po rešenju inspektora rada od 12.05.2006. godine i nisu otklonili utvrđene povrede Zakona o radu u ostavljenom roku, pri čemu se ne daju razlozi o odlučnim činjenicama, koji je to bio rok u kome su okrivljeni bili dužni da postupe po nalogu inspektora rada pošto je bilo naloženo otklanjanje pet povreda u roku od 5 dana od konačnosti rešenja, ostavljen rok od osam dana za žalbu kao i obaveza da inspektora u roku od 15 dana od isteka roka za otklanjanje povrede obaveste o izvršenju rešenja, a ne vide se razlozi zašto nije prihvaćena odbrana okrivljenih da su obavestili inspektora o svojim radnjama i time postupili u roku datom tim rešenjem. Pored svega navedenog prvostepeni organ je učinio i grešku u izreci rešenja pod tačkom 1. i 2. i naveo materijalne odredbe Zakona o radu, umesto prekršajnih odredbi koje su navedene tek na kraju izreke što izreku čini nerazumljivom, a ovaj propust primećuje i drugostepeni organ u svom rešenju, ali ga ne ispravlja. Drugostepeni organ uočava da je prvostepeni organ počinio druge greške i da je izreka nerazumljiva i protivrečna, ne ispravlja te greške, a svojim rešenjem unosi nerazumljivost izreke jer na drugoj strani stavom 4. obrazloženja navodi da preme stanju iz spisa proizlazi da okrivljeni nisu u potpunosti postupili po navedenom rešenju inspektora rada, odnosno da su inspektorima dana 15.06.2006. godine dostavili dokaze samo za naloženu obavezu iz tačke 4. rešenja koja se odnosi na isplatu naknade zarade za vreme porodijskog odsustva i odsustva sa rada radi nege deteta radnicima, a da za tačke 1., 2. i 5. dispozitiva rešenja inspekciji rada nisu dostavljeni dokazi o izvršenju tog rešenja, što je suprotno onome što je navedeno u prvostepenom rešenju u čijoj izreci se navodi da okrivljeni nisu postupili po rešenju, što znači da nisu postupili po rešenju inspektora u celosti. Takođe drugostepeni organ u obrazloženju rešenja navodi da prvostepeni organ nije okrivljenima njihove propuste u radu kvalifikovao kao posebne prekršajne radnje s obzirom da svaka od navedenih tački iz člana 273. i člana 274. Zakona o radu predstavlja samostalnu posebnu radnju prekršaja, već da ih je oglasio odgovornim samo za dva prekršaja. Nejasno je iz navedenog tumačenja drugostepenog organa koje od ovih šest radnji prekršaja predstavlja dva prekršaja za koje su okrivljeni oglašeni odgovornim i kažnjeni. Na kraju podnosilac zahteva ističe da je drugostepeni organ izvršio povredu iz člana 251. stav 2. Zakona o prekršajima s obzirom da je propustio da se upusti u ocenu dokaza koje su okrivljeni priložili uz žalbu i da ceni navode žalbe, čime je povređeno pravo okrivljenog na odbranu. Sa iznetih razloga predlaže da sud zahtev uvaži, ukine rešenje prvostepenog organa za prekršaje od 28.05.2007. godine i Veća za prekršaje u Užicu od 05.11.2007. godine.

Rešavajući po podnetom zahtevu za zaštitu zakonitosti i ispitujući pravilnost i zakonitost pravosnažnog rešenja o prekršaju na osnovu odredbe člana 282. stav 1. Zakona o prekršajima ("Službeni glasnik SRS", br. 44/89 i "Službeni glasnik RS", br. 21/90...55/04), Vrhovni sud Srbije je našao da je zahtev osnovan.

Osnovano se navodima zahteva za zaštitu zakonitosti ukazuje na povredu propisa o prekršaju iz člana 251. stav 1. tačke 11. i 14. i stav 2. Zakona o prekršajima i sa razloga navedenih u podnetom zahtevu ukazuje na učinjene povrede odredaba prekršajnog postupka prilikom donošenja prvostepenog rešenja da je prvostepeni organ za prekršaje odlučio mimo zahteva za pokretanje prekršajnog postupka i da je izreka rešenja o prekršajima nerazumljiva, protivrečna sama sebi i razlozima rešenja, da u rešenju nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, kao i da su dati razlozi potpuno nejasni i u znatnoj meri protivrečni. Takođe su osnovani navodi podnosioca zahteva da je drugostepeni organ u svom rešenju propustio da se upusti u ocenu dokaza koji su okrivljeni priložili uz žalbu i da oceni navode žalbe, pa tako zbog navedenih povreda pravila postupka nije potpuno utvrđeno i obrazloženo postojanje odlučnih činjenica u ovoj prekršajnoj stvari, na šta se navodima zahteva za zaštitu zakonitosti ukazuje.

Iz iznetih razloga, Vrhovni sud Srbije je našao da je podneti zahtev za zaštitu zakonitosti osnovan, jer su donošenjem prvostepenog i drugostepenog rešenja o prekršaju učinjene povrede propisa i to člana 251. stav 1. tačke 11. i 14. Zakona o prekršajima, na koje se javni tužilac u svom zahtevu poziva i ukazuje, kao i povrede materijalnog propisa iz čl. 252. st. 1. tač. 1. i 2. navedenog zakona, pa je odlučeno kao u dispozitivu ove presude na osnovu člana 283. stav 3. Zakona o prekršajima. U ponovnom postupku, prvostepeni organ je dužan da otkloni propuste na koje mu je ukazano u skladu sa odredbom člana 286. navedenog zakona.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

dana 09.04.2009. godine, Uzz. 1/08

Zapisničar Predsednik veća – sudija

Milan Komlenović, s.r. Olga Đuričić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Olivera Strugarević

